

Sygn. akt I C 1779/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marek Jasiński

Protokolant: Michał Czerwiński

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2017 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa R. K.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz R. K. kwotę 52 000 zł (pięćdziesiąt dwa tysiące złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od 1 grudnia 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz R. K. kwotę 9817 zł (dziewięć tysięcy osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1779/16

UZASADNIENIE

Pozwem z 20 stycznia 2016 r. powódka B. K. domagała się zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 52 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 1 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu według przepisanych ewentualnie, zgodnie ze spisem kosztów przedłożonym na rozprawie.

Uzasadniając żądanie pozwu powódka wskazała, że 28 stycznia 2006 r. doszło do wypadku drogowego, którego sprawcą był A. S., a w wyniku którego śmierć poniosła córka powódki K. S.. Sprawca wypadku ubezpieczony był z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w towarzystwie (...), którego następcą prawnym jest pozwany. Powódka zgłosiła pozwanemu 31 października 2014 r. pozwanemu roszczenie o zadośćuczynienie za naruszenie dóbr osobistych w związku ze śmiercią córki w wysokości 90 000 zł. Decyzją z 16 lutego 2015 r. pozwany przyznał powódce świadczenie w wysokości 8 000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Powódka podniosła, że straciła ukochaną córkę, którą, pomimo upływu lat wciąż oplakuje.

W ocenie powódki, najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed 3 sierpnia 2008 r.

W odpowiedzi na pozew pozwany Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany przede wszystkim zarzucił, że do czasu wejścia w życie przepisu art. 446 § 4 k.c., tj. do 3 sierpnia 2008 r., ustawodawca nie przewidywał możliwości dochodzenia zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej. Przedmiotowy wypadek miał miejsce 28 stycznia 2006 r., zatem roszczenie powódki jest bezpodstawne.

Zdaniem pozwanego, nie można uznać, że w niniejszej sprawie zerwanie więzi rodzinnych i uczuciowych miało charakter krzywdy, podlegającej zadośćuczynieniu na podstawie przepisów o ochronie dóbr osobistych, nie wykraczało bowiem poza cechy zwykłej żaloby.

Nadto, pozwany podniósł, że zakład ubezpieczeń nie jest zobowiązany do naprawienia szkody powstałej wskutek naruszenia dóbr osobistych, co wynika z przepisu art. 34 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i Polskim Biurze (...). Z przepisu tego wynika, że zakład ubezpieczeń obowiązany jest wyłącznie do naprawienia szkody na mieniu lub na osobie. W zakresie jego odpowiedzialności nie mieści się natomiast naruszenie dóbr osobistych, tym bardziej osób trzecich, nie będących bezpośrednio poszkodowanymi w wypadku komunikacyjnym.

Pozwany zarzucił również, że naruszenie więzi emocjonalnej pomiędzy poszkodowanym a osobami trzecimi nie jest normalnym następstwem wypadku i nie może być objęte odpowiedzialnością odszkodowawczą pozwanego. Co więcej, powódka nie wykazała, że K. S. była dla niej osobą najbliższą, bowiem w chwili śmierci, posiadała ona własną najbliższą rodzinę i prowadziła osobne gospodarstwo domowe.

Strona pozwana zakwestionowała również wysokość dochodzonego przez powódkę roszczenia, tym bardziej, że powódka nie udowodniła, że w związku ze śmiercią córki doznała krzywdy w ogóle wymagającej kompensaty zadośćuczynieniem. Brak jest przy tym przesłanek wskazujących, że powódka przeżyła żalobę w sposób powikłany czy przedłużony. W ocenie pozwanego, po 10 latach od śmierci osoby bliskiej, powódka zdążyła się już oswoić ze śmiercią członka rodziny.

Postanowieniem z dnia 6 października 2016 r. Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku na podstawie art. 174§ 1 pkt 1 kpc zawiesił postępowanie z uwagi na śmierć B. K., ze skutkiem od dnia 11 marca 2016 r.

Postanowieniem z dnia 27 grudnia 2016 r. Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku podjął postępowanie z udziałem R. K. – spadkobiercy B. K. jako powodem w sprawie.

Na rozprawie w dniu 16 maja 2017 r. powód podtrzymał stanowisko wyrażone w pozwie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

28 stycznia 2006 r. doszło do wypadku drogowego, na skutek którego śmierć poniosła K. S. – córka B. K.. Sprawcą wypadku była A. S..

A. S. ubezpieczony był z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Asekuracja, którego następcą prawnym jest Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W..

dowód: okoliczności bezsporne, a ponadto: kopia wyroku – k. 8.

B. K. pismem z 31 października 2014 r. zgłosiła Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. roszczenie o przyznanie na jej rzecz kwoty 90 000 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę w związku ze śmiercią K. S., wskazując, że podstawę prawną roszczenia stanowi art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c.

Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. przyznała i wypłaciła B. K. świadczenie w wysokości 8 000 zł.

dowód: kopia pisma z 31 października 2014 r. – k. 10 – 12, kopia pisma z 16 lutego 2015 r. – k. 13.

Zmarła tragicznie K. S. była najstarszą z rodzeństwa, utrzymywała bliskie i serdeczne relacje z matką B. K.. Była ukochana córką matki. B. K. miała jeszcze córkę D. i syna R. oraz siedmioro wnucząt. Tylko córce K. pomagała w wychowywaniu dzieci.

Nagła i niespodziewana śmierć córki była dla B. K. silnym ciosem. To wydarzenie naraziło ją na ogromny stres psychiczny. Po uzyskaniu informacji o śmierci córki dostała hysterii, w pierwszej chwili chciała wyskoczyć przez okno. Zasnęła, wezwano pogotowie. Podano leki uspokajające.

B. K. stała się zamknięta w sobie. Unikała towarzystwa. Nawet w święta chciała być sama. Pogorszeniu uległy relacje z drugą córką. Nie była w stanie pogodzić się ze śmiercią córki. Zrobiła w domu dla niej ołtarzyk, paliła świece, odmawiała modlitwy za córkę. Często odwiedzała jej grób. W rocznicę śmierci zamawiała msze w kościele. J. M. (1) - sąsiad robił dla niej zakupy. Synowa - żona R. K. pomagała teściowej w utrzymaniu czystości w domu.

K. S. wyprowadziła się z domu rodzinnego zaraz po ślubie, który wzięła 36 lat temu. W chwili śmierci pozostawała w związku małżeńskim, miała trzy letniego syna D..

W 2014 r. zmarł mąż B. K..

B. K. zmarła w dniu 1 marca 2016 r.

Spadek po B. K. na podstawie testamentu notarialnego z dnia 4 maja 2006r. otwartego i ogłoszonego w dniu 21 lipca 2016 r. przed Sądem Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku w sprawie o sygn. akt XIII Ns 1114/16 nabył syn R. K. w całości.

(dowód: zeznania świadka J. M. (2) - k. 95-96, przesłuchanie powoda R. K. –k.94-95,96-98, postanowienie z dnia 21 lipca 2016 r. sygn. akt XIII Ns 1114/16 –k. 56)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd oparł swoje ustalenia faktyczne o dokumenty prywatne i urzędowe – których autentyczność i moc dowodowa nie były przez strony kwestionowane i nie budziły wątpliwości Sądu – a także o przesłuchanie powoda i zeznanie świadka – które w zakresie ustalonego stanu faktycznego, z uwagi na brak podstaw pozwalających na ich podważenie, zostały uznane za zasługujące na wiarę. Zeznaniami tym Sąd dał wiarę w pełnym zakresie, uznawszy je za szczere, spójne a nadto zgodne z pozostałym materiałem dowodowym. Zdaniem Sądu całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym zwłaszcza dowody osobowe, dają podstawę do przyjęcia tezy, iż B. K. łączyła ze zmarłą córką silną więź uczuciową oraz potrzeba podtrzymywania tej więzi poprzez stały kontakt. Tragiczna śmierć K. S. skutkowałą powstaniem krzywdy po stronie pierwotnej powódki, spowodowanej naruszeniem jej dóbr osobistych w postaci zerwania szczególnej więzi emocjonalnej łączącej ją z córką K..

Bezsporny był sam fakt zaistnienia zdarzenia z dnia 28 stycznia 2006 roku oraz odpowiedzialności pozwanego za jego skutki. Pozwany kwestionował roszczenie pozwu co do wysokości.

Na wstępie wskazać należy, iż jakkolwiek dopiero na podstawie ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy – kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 1996 r., nr 114, poz. 542) z dniem 3 sierpnia 2008 r. do obowiązującego porządku prawnego został wprowadzony przepis art. 446 §4 k.c. statuujący roszczenie o zadośćuczynienie dla najbliższych członków rodziny zmarłego za doznaną krzywdę wskutek śmierci osoby najbliższej w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, nie wyklucza to dochodzenia zadośćuczynienia na innej podstawie prawnej związanej z naruszeniem dobra osobistego jakim jest więź rodzinna. Śmierć K. K. nastąpiła w dacie 28 stycznia 2006 roku, czyli przed wprowadzeniem do porządku prawnego wskazanego przepisu. Tym niemniej, ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego dopuszcza dochodzenie zadośćuczynienia przez osoby bliskie w związku ze śmiercią osoby najbliższej przed tą datą, na podstawie przepisów o ochronie dóbr osobistych. Podzielić należy

pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 lipca 2011 r., sygn. akt III CZP 32/11, z którego wynika, że sąd może przyznać najbliższemu członkowi rodziny zmarłego zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24 §1 k.c., także wtedy, gdy śmierć nastąpiła przed dniem 3 sierpnia 2008 r. wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 marca 2012 r., sygn. akt I CSK 314/11 wyjaśnił, że w stanie prawnym sprzed nowelizacji spowodowanie śmierci osoby bliskiej mogło stanowić naruszenie dóbr osobistych najbliższych członków rodziny zmarłego i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c.. Prawo do życia w rodzinie i utrzymania tego rodzaju więzi stanowi bowiem dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie na podstawie art. 23 k.c. i art. 24 k.c.

W myśl art. 448 zd. 1 k.c., w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przesłanką odpowiedzialności przewidzianej w tym przepisie jest nie tylko bezprawne, lecz także zawinione (zarówno w formie winy umyślnej, jak i nieumyślnej) działanie sprawcy naruszenia dobra osobistego. Bezprawność i wina zachowania sprawcy zdarzenia była w sprawie bezsporna.

Należy też wskazać, iż katalog dóbr osobistych określony w art. 23 k.c. ma charakter otwarty. W orzecznictwie przyjmuje się, że ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c. objęte są także więzi rodzinne. Śmierć osoby najbliższej powoduje naruszenie dobra osobistego osoby związanej emocjonalnie ze zmarłym. Niemniej jednak nie każdą więź rodzinną niejako automatycznie należy zaliczyć do katalogu dóbr osobistych, lecz jedynie taką, której zerwanie powoduje ból, cierpienie, rodzi poczucie krzywdy (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 32/11, OSNC 2012/1/10). W świetle ustalonych w sprawie okoliczności faktycznych, przywołanych w poprzedniej części niniejszego uzasadnienia, nie może budzić wątpliwości, że śmierć K. S. spowodowała wystąpienie tego typu następstw u B. K.. Oczywistym jest przy tym, że śmierć osoby bliskiej bez względu na okoliczności tej śmierci stanowi dla bliskich źródło negatywnych przeżyć i cierpienia, które – bądź których skutki – potrafią niekiedy utrzymywać się przez długi okres czasu. Niewątpliwie należy przyjąć, że śmierć nagła, w wypadku drogowym, stanowi często źródło większych negatywnych doznań z uwagi na jej nieprzewidywalność i w rezultacie niespodziewane zerwanie więzi ze zmarłym. Nie ulega wątpliwości Sądowi, że córka i matka byli sobie bardzo bliscy, dbali o wspólne relacje. Nagła i niespodziewana śmierć córki była dla B. K. tragicznym i traumatycznym wydarzeniem, spowodowała głęboki ból i cierpienie, poczucie straty i pustki. B. K. bardzo przeżyła śmierć córki, pomimo oparcia jakie miała w kochających członkach rodziny, do końca życia nie pogodziła się z odejściem córki K.. Pomimo upływu tylu lat od śmierci córki nie była w stanie przejść na tym do porządku dziennego. Co więcej, stres długotrwale doznawany przez B. K. w związku z przeżytą traumą przełożył się na jej relacje z otoczeniem, w tym z najbliższą rodziną. Pogorszyły się jej relacje z młodszą córką. Unikała kontaktów towarzyskich. Następstwa te wykraczały poza normalne następstwa śmierci osoby bliskiej, które ulegają złagodzeniu po przeżyciu żałoby i utrzymywały się aż do śmierci B. K..

Zgodnie z przepisem art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia.

Legitymacja procesowa stron była bezsporna.

Zgodnie z art. 922 § 1 k.c. spadek stanowią prawa i obowiązki majątkowe zmarłego, przechodzące z chwilą śmierci na jedną lub kilka osób. Z powyższej normy prawnej wynika, że spadkobiercy w zasadzie wchodzi w sytuację prawną, w jakiej pozostawał spadkodawca. Oznacza to, że w skład spadku wchodzi prawa i obowiązki, ale także uzasadnione prawne nadzieje na nabycie prawa. Prawa majątkowe są składnikiem masy spadkowej dającym nabywcy w drodze dziedziczenia legitymację prawną do ich realizacji m. in. w formie roszczenia o zadośćuczynienie, jednakże pod warunkiem spełnienia dodatkowych obwarowań. Zgodnie z przepisami art. 445 § 3 k.c., w zw. z art. 448 k.c., roszczenie o zadośćuczynienie za naruszenie dóbr osobistych i krzywdę związaną ze śmiercią bliskiej osoby przechodzi na spadkobierców tej osoby tylko wtedy, gdy zostało uznane na piśmie albo gdy powództwo zostało wytoczone za życia

poszkodowanego. Powyższe przesłanki zostały spełnione w niniejszej sprawie. B. K. wytoczyła powództwo żądając zadośćuczynienia za śmierć córki w wypadku komunikacyjnym. W trakcie procesu zmarła. W świetle powyższego zdaniem Sądu, zachodzą w sprawie niniejszej przesłanki do przyznania na rzecz R. K. jako spadkobiercy B. K. – pierwotnej powódki zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku ze śmiercią K. S..

Odnośnie wysokości zadośćuczynienia, wskazać należy, że ustawodawca nie sprecyzował kryteriów jego ustalania, pozostawiając w tym zakresie swobodę sądowi orzekającemu. Świadczenie to ma na celu kompensatę doznanej krzywdy oraz złagodzenie doznanych cierpień. Co istotne, na rozmiar krzywdy będącej następstwem śmierci osoby bliskiej mają wpływ przede wszystkim: wstrząs psychiczny i cierpienia moralne wywołane śmiercią osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki po jej śmierci, rodzaj i intensywność wieziła czarnej pokrzywdzonego ze zmarłym, rola w rodzinie pełniona przez osobę zmarłą, wystąpienie zaburzeń psychicznych skutkiem śmierci osoby bliskiej, wiek pokrzywdzonego i jego zdolność do zaakceptowania nowej rzeczywistości oraz umiejętność odnalezienia się w niej, a także skala bólu i cierpienia przeżywanych przez uprawnionego, jak też stopień negatywnego wpływu śmierci osoby najbliższej na życie uprawnionego, czy wreszcie długotrwałość następstw śmierci osoby bliskiej (zob.: wyrok Sądu N. szego z dnia 3 czerwca 2011 r. III CSK 279/10, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2015 r., V CSK 493/14, niepubl.).

Niewątpliwie krzywdę doznana w wyniku śmierci osoby bliskiej bardzo trudno ocenić i wyrazić w formie pieniężnej. Kiedy przypadek powinien być traktowany indywidualnie z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy. Ocena ta ma opierać się na kryteriach obiektywnych, a nie na wyłącznie subiektywnych odczuciach pokrzywdzonego. Niemniej jednak indywidualizacja ocen w zakresie dotyczącym rozmiaru krzywdy i wysokości zadośćuczynienia musi doznawać pewnych ograniczeń. W przypadkach bowiem, w których stopień bliskości osoby uprawnionej względem zmarłego jest taki sam, wiek uprawnionego podobny, podobna jest też intensywność wiezi między uprawnionym a zmarłym, podobna skala przeżywanego bólu i cierpienia przez uprawnionego, podobny stopień negatywnego wpływu śmierci osoby najbliższej na życie uprawnionego, powinny być zasadzane podobne (a więc co do zasady nie takie same) kwoty tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznana wskutek śmierci osoby najbliższej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2015 r., V CSK 493/14, niepubl.).

Należy przy tym zaznaczyć, że zadośćuczynienie, o którym tu mowa, jest odzwierciedleniem w formie pieniężnej rozmiaru krzywdy, która nie zależy od statusu materialnego pokrzywdzonego. Jedynie zatem rozmiar zadośćuczynienia może być odnoszony do stopy życiowej społeczeństwa, która pośrednio może rzutować na jego umiarkowany wymiar. Przesłanka „przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa” ma więc charakter uzupełniający i ogranicza wysokość zadośćuczynienia tak, by jego przyznanie nie prowadziło do wzbogacenia osoby uprawnionej, nie może jednak pozbawiać zadośćuczynienia jego zasadniczej funkcji kompensacyjnej i eliminować innych czynników kształtujących jego rozmiar (zob.: wyrok Sądu N. szego z dnia 12 września 2002 r. IV CKN 1266/00, niepubl. oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2011 r. III CSK 279/10, niepubl.).

Analizując przywołany w poprzedzającej części niniejszego uzasadnienia stan faktyczny sprawy w kontekście wszystkich przedstawionych powyżej kryteriów decydujących o rozmiarze krzywdy – to jest mając na względzie wstrząs psychiczny i cierpienia moralne wywołane śmiercią osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki po jej śmierci, rodzaj i intensywność wieziła czarnej pierwotną powódkę ze zmarłą, wystąpienie zaburzeń psychicznych skutkiem śmierci osoby bliskiej, brak zdolności do zaakceptowania nowej rzeczywistości oraz umiejętność odnalezienia się w niej, a także skalę bólu i cierpienia przeżywanych przez B. K., jak też stopień negatywnego wpływu śmierci osoby najbliższej na życie spadkodawczyni, czy wreszcie długotrwałość następstw śmierci osoby bliskiej – Sąd doszedł do przekonania, iż odpowiednią sumą, która zrekompensuje krzywdę doznana na skutek tragicznej śmierci K. S. będzie łącznie 60.000 zł, w tym kwota 8.000 zł przyznana przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego. Jakkolwiek wymiaru straty, jaką dla matki jest śmierć córki nie sposób zmierzyć i przeliczyć na pieniądze, okoliczności sprawy niniejszej, zdaniem Sądu, przemawiają za tym, aby uznać, iż żądanie

wypłaty zadośćuczynienia w pełnej wysokości tj. 52.000 zł jest odpowiednie do rozmiaru krzywdy pierwotnej powódki, której w żadnym razie nie można uznać za nadmierną.

Mając na uwadze powyższe Sąd działając na podstawie art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 448k.c. orzekł jak w pkt I wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481§ 1 kc w związku z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych(...), zasądził odsetki ustawowe od dnia 1 grudnia 2014 r. do dnia 31 stycznia 2015 r. w wysokości odsetek ustawowych. Równocześnie, z uwagi na zmianę przepisów o odsetkach ustawowych od dnia 1 stycznia 2016 r., od tej daty należało zasądzić odsetki ustawowe za opóźnienie do dnia zapłaty.

Zasadę poniesienia przez strony kosztów procesu Sąd ustalił w punkcie II wyroku w oparciu o treść art. 98 k.p.c., obciążył kosztami postępowania pozwanego w całości. Na koszty strony powodowej złożyła się opłata sądowa od pozwu w wysokości 2.600 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 7.200 zł, których wysokość ustalono na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804) w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu tj. w dniu 20 stycznia 2016 r., powiększone o opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Sygn. akt I C 1779/16

ZARZĄDZENIE

(...)

1. (...)

2. (...)

3.(...)

(...)